אילימא חיסר מצוה דלבן וקיים מצוה דתכלת [א] לרבי עכובי מעכב אהדדי אמר רב יהודה אמר רב שחיסר מצוה ועשה מצוה ומאי חיסר מצוה דלא עבד מצוה מן המובחר התינח לבן דאינו מעכב את התכלת תכלת דאינה מעכבת את הלבן מאי היא ב) אמר רמי בר חמא לא נצרכא אלא לטלית שכולה תכלת איתמר נמי אמר ליה לוי לשמואל אריוך (א) לא תיתיב ג) אכרעך עד דמפרשת לי להא מילתא התכלת אינה מעכבת את הלבן והלבן אינו מעכב את התכלת מאי היא אמר ליה לא נצרכא אלא [ג] לסדין בציצית דמצוה לאקדומי לבן ברישא מ״ט הכנף מין כנף ואי אקדים תכלת ללבן לית לן בה תינח לבן דאינו מעכב את התכלת תכלת דאינה מעכבת את הלבן מאי היא אמר [ד] ליה רמי בר חמא לא נצרכא אלא לטלית שכולה תכלת דמצוה לאקדומי תכלת ברישא דהכנף מין כנף ואי אקדים לבן ברישא לית לן בה אמר רבא [ה] מידי ציבעא קא גרים אלא אמר רבא לא נצרכא אלא לגרדומין דאי איגרדם תכלת וקאי לבן ואי איגרדם לבן וקאי תכלת לית לן בה ד) דאמרי בני ר׳ חייא גרדומי תכלת כשרין א וגרדומי אזוב כשרין וכמה שיעור גרדומין אמר בר המדורי אמר שמואל ה) ב כדי לענבן איבעיא להו כדי לענבן כולהו בהדדי או דלמא כל חד וחד לחודיה ג תיקו בעי רב אשי אלימי דלא מיענבי ואי הוו קטיני מיענבי מאי אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי ו) כל שכן דמינכר מצותייהו ומאן תנא דפליג עליה דרבי האי תנא הוא דתניא רבי יצחק אומר משום ר׳ נתן שאמר משום רבי יוסי הגלילי שאמר משום רבי יוחנן בן נורי אין לו תכלת מטיל לבן אמר רבא שמע מינה [ו] צריך לקשור על כל חוליא וחוליא דאי ס״ד לא צריך הא דאמרי בני רבי חייא גרדומי תכלת כשרין וגרדומי אזוב כשרין כיון דאישתרי ליה עילאי אישתרי ליה כולה

דלמא

אילימא חיסר מלוה דלבן. והוי כאילו לא נתנו לגמרי אמאי ילא הא לרבי עיכובי מעכבא ומתני׳ כרבי אוקמא לה: **חיסר מלוה.** מלות הקדמה: **ועשה מלוה.** דהאיכא לבן ותכלת: **תכלת דאין מעכבת לבן מאי היא.** דמשמע אם הקדים לבן [ז] ומאי עיכוב איכא למימר: **איתמר נמי.** [ח] מתני׳ ה) דקתני [תכלת וכו׳ איירי להקדים] ו) ואיבעיא ליה נמי תכלת דאין מעכב לבן מאי היא: **אריוך.** לשון מלך כמו (בראשית מט) גור אריה יהודה להכי קרי לשמואל אריוך דקיימא לן (בכורות מט:) הלכה כשמואל בדיני כי היכי דדינא דמלכותא דינא: (א) להכי נקיט סדין משום דלבן הוא: **מידי לבעא גרים.** אפי׳ כולה תכלת נמי מלוה להקדים לבן [ט] לתכלת הואיל ורוב טליתות לבנות הן לבן קא גרים ולהכי כתיב תכלת אחר הכנף דלעולם יהא המאוחר: **איגרדם.** נפסקו [י] החוטין של לילית: **גרדומין.** היינו שיריה שנשתיירו לאחר שנפסקו: **כדי** [יא] **לענוב כל.** החוטין אהדדי דהיינו שיעור גדול: **אלימי.** עבים: **דאי הוו קטיני.** דקים הוו מיענבי דארוכין הן כ״כ אבל מפני עוביין הוו [יב] קטנים לענוב: **כל שכן.** דכשרין דהואיל ואילו הוו דקים [יג] כל כך כשרים דהא ארוכין הן כדי עניבה כל שכן כשהם עבים דמינכרא [יד] מלותיהן טפי: **ומאן תנא דפליג עליה דרבי.** הנך חכמים דאמרי לעיל אין מעכבין זה את זה: **מטיל לבן.** כל הד׳ חוטין: **ש״מ.** מדאמרי בני רבי חייא גרדומי תכלת [טו] כשרים אמאי הא כיון דנפסק קצת ס) [טז] הגדיל משתרי ההוא קשר שבסוף הגדיל וכיון דמשתרי ההוא קשר משתרי [יז] הגדיל ואין שם גדיל כלל אלא ש״מ יש קשר בכל חוליא הלכך כי משתרי ההוא קשר מתקיים הגדיל בשאר קשרים: **עילאי.** היינו ההוא קשר תחתון דמלמטה למעלה קחשיב ועוד דבגרדומין קא איירי בשמעתין ובגרדומין [יח] ט) מוקפין הוו איהו עליון:

דלמא

אילימא חיסר מצוה דלבן וקיים מצוה דתכלת. תימה דאיפכא הוה ליה למימר דמלות לבן עבד אבל מלות תכלת הנעשית שלא כהלכה חיסר וי״ל דמשום מתניתין נקט הכי הלבן אינו מעכב התכלת פירוש אינו מעכב כלל התכלת שקידם: **לרבי** עכובי מעכב. פירש בקונטרס וכדרבי בעינן לאוקמה ותימה דמשמע דלרבנן ניחא ואם כן למסקנא לא נצטרך לתירוץ רב יהודה ולא מיסתבר הכי מיהו למסקנא נמי מלינו למימר דבעי לאוקומי מתניתא כרבי אי נמי י״ל דכל שכן לרבנן דקשה טפי אמאי חיסר מלוה הא לא מעכבי אהדדי:

לא נצרכא אלא לסדין בציצית. תימה אמאי נקט הכי לינקוט טלית למר בלילית [יט] ויש מפרשים דווקא תכלת לא הוי מין דסדין משום דהוו כלאים גביה אבל למר ותכלת הוי מינו ולבן נמי דתניא לעיל מפשתן הוי וקשה דאם כן מאי קשיא ליה תינח לבן אינו מעכב התכלת אלא תכלת אינה מעכבת את הלבן מאי ניהו ומאי פירכא הא נמי משכחת לה דהא תכלת ולמר חד מינא הוי ואינה מעכבת חוטי לבן אי נמי חוטי פשתן למאי דפשטינן לקמן (דף לט:) חוטי פשתן פוטרין בשל למר לכך נראה כפי׳ הקונטרס דלהכי נקט סדין דפשיטא דהוי לבן י) ולבן של למר הוה כ) מלטרף לפשתן טפי: **מידי** ציבעא קא גרים. משמע שרולה בקונטרס לפרש משום דקרא ברוב טליתות איירי שהן לבנות ואינן לבועות תכלת וכיון דכתיב הכנף מין כנף הוי כאילו כתב בהדיא תן שני חוטי לבן תחילה ואח״כ פתיל תכלת ולריך לומר דסתם טליתות שלהם היו גם משאר מינים דרבא הוא דדריש לקמן מדכתיב הכנף מין כנף דשאר מינים במינם פוטרין ומיהו תימה אם היו רגילים בטלית של למר נהי דלא איירי קרא באותו שהוא לבוע תכלת מכל מקום איירי בלבוע בלבע אחר כי היכי דדרשינן כלך ושיראין וסיריקין וחוטי תכלת הוי טפי מינא דידיה מחוטי פשתן וא״כ ליפני הכי דכי מקדים לבן של פשתן בטלית למר לית לן בה ויש לומר כיון דקרא על כרחין לא איירי בלבוע תכלת דהא כתיב מין כנף וכתיב פתיל תכלת אלמא תכלת לאו מין דכנף הוי ואע״ג דמ״מ הוי מינו טפי לא חשיב מידי דהא לא הוי בכלל מין כנף דקרא ועוד יש לפרש דלביעה דלאו מלוה לאו מידי היא ותו דתניא לקמן (דף מא:) טלית שכולה תכלת כל מיני לבעונין פוטרין בה חוץ מקלא אילן ופירש בקונטרס פוטרין בה לשם לבן דכיון דמין כנף [ליכא] לקיומי אין לך לחזור אחר לבן אלא שיהיו בה שני מינין משמע דטלית לבנה בעי לבן וכאידך ברייתא (שם) דתניא טלית אין פוטר בה אלא מינה פירש בקונטרס אם אדומה יטיל בה חוטין אדומין ושני חוטין תכלת אלמא ליבעא גרים ולפי תירוץ ראשון ניחא דליבעא הוי חד מינא בר מתכלת וי״ל דמדרבנן הוי אי נמי יש לומר שם בע״א:

אלא לגרדומין וכו׳. משמע [כ] דאי אגרדום כולהו מיפסלי ואור״ת דעכשיו שעושין ד׳ חוטין וב׳ משום לבן וב׳ משום תכלת וכופלן לשמונה לריך ליזהר דאם נפסקו שלשה מן החוטין [כא] שמא הם משלשה חוטין ונמלא שלא נשארו ב׳ חוטין שלימין ויש לדקדק קלת דסוגיא זו כרבי אתיא דהשתא הוי מלוה אחת והלכה כרבי מחבירו אבל לא מחביריו (עירובין דף מו:) וכ״ש מרבו ורבי יוסי הגלילי רבו היה והא סומכין שאין לנו תכלת ל) [ומטילין לבן] ולרבנן אפי׳ כחד מיפסיל דהא תרי מלות נינהו ולא תועיל האחת לחבירתה דהוי כאילו איגרדם תכלת ומקלת לבן ומיהו נראה למאי דבעינן בלבן נמי ד׳ חוטין א״כ חד מלוה נינהו ואי לא בעינן אלא ב׳ כ״ש דלא מעכבי וכמאן דליתנהו הוו ומיהו לא מיסתבר דסוגיין לא הוי כרבנן דהא דאמרי בני ר׳ חייא הוי דלא כהלכתא מ) ועוד י״ל דאי איגרדם תכלת וקם אלבן היינו דנפסק החוט [כב] מעיקרו ולא נשתייר אלא כל שהוא (מן הלבן) דקרינן כה״ג גרדומיו בכל שהוא ולא הוי כאילו נפסקו שניהם לגמרי נ) (ל״ה וכל זה) [דהואיל מלוה אחת היא מועיל השלם לחבירו אבל לרבנן נפסק חוט א׳ מעיקרו פסול אלא אם נשאר כדי עניבה והא דאמרי בני ר׳ חייא גרדומי תכלת וכו׳ משמע דאיגרדום כל ארבעתן כי קרא לכל הלילית תכלת ונשאר כדי עניבה]: **כדי** לענבם. מתוך פי׳ הקונטרס דבסמוך גבי הא דמוכח רבא דלריך לקשור על כל חוליא וכו׳ וכיון דמישתרי עילאי מישתרי כולהו ופי׳ לית ליה הא דאמרן לעיל כדי שיעור עניבה משמע דסבירא ליה דעניבה חוץ לקשר אחרון שבלילית ויתכן יותר לפרש דשיעור עניבה סמוך לכנף קאמר והשתא לא פליג אלעיל וכן משמע קלת בספרי בפרשת גדילים כד״א בתחילה אבל בשיריו גרדומים כל שהוא משמע דאגדילים קאי וכן נראה להוכיח מתם שהקשר הוא מן הד׳ אל הד׳ דאי מחוט הכריכה ואחד מן החוטין כמו שהיה נוהג ר״ת כשהיה נפסק אחד מן החוטין הנכרכין ולא מחוט הכורך היכי מישתרי הקשר בכך דבשלמא אי מן הד׳ לד׳ כשנפסק האחד מד׳ ואינו מקשר סותר הקשר וי״ל דהכי קאמר דמסתמא ס) (כשיעור דאי מד׳) אכתי קיימא (תלתא) אבל אחד תו לא קאי: **כיון** דאישתרי חד אישתרו כולהו. ואין כאן גדיל ואפילו ע) למ״ד או גדיל או פתיל מוכח שפיר דלאפי׳ פתיל ליכא דהא סופו ליפול ולא מוכח מידי אלא דבעי קשרא אחרינא אבל מהא לא מוכח דלריך לקשור על כל חוליא ונראה פ) שמא כן דבמקום אחר לא אשכחן אתרא דמסתבר טפי אי לא בין חוליא לחוליא כדי להפסיק:

קשר

עין משפט
נר מצוה

ד א מיי׳ פ״א מהלכות פרה אדומה הלכה ד:

ה ב ג מיי׳ פ״א מהלכות ציצית הלכה יח סמג עשין כו טוש״ע א״ח סי׳ יב ס״ל:

ו ד טוש״ע שם סעיף ג:

◆

שיטה מקובצת

א] לרבי עכובי מעכבי אהדדי [כלומר] כיון דאמרת חיסר מצוה דלבן והוי לבן כמאן דליתא גם התכלה לרבי לאו כלום היא משמע הא לרבנן ניחא ולפרש״י דמתני׳ הכי לית ליה תכלת צריך לעשות ד׳ חוטין של לבן ואין למעט מנין החוטין לרבנן נמי תיקשי דכיון דלבן כמאן דליתיה (דאיכא) [דמי] חוטין דתכלת לאו כלום נינהו: ב] תיבות אמר רמב״ח כו׳ שכולה תכלת נמחק: ג] לסדין בציצית לאו דוקא וה״ה בשאר טליתות לבנים והכי נמי מסתברא דבסמוך לא מצי לאוקמא רישא דמתני׳ דתכלת אינה מעכבת את הלבן אלא בטלית שכולה תכלת אלמא בשאר טליתות מצוה לאקדומי לבן ברישא כמו שמפרש הכנף מין כנף וסתם טליתות לבנים הוי: ד] תיבות ליה נמחק: ה] מידי ציבעא גרים. תימה מאי קאמר אה״נ דציבעא גרים דהא לקמן קאמר טלית אינו פוטר בה אלא מינה ופרש״י אינו פוטר לשם לבן אלא מינה אם אדומה היא יטיל בה שני חוטין אדומין ושני חוטין תכלת וכן שאר גוונים אלמא בציבעא תליא מילתא וי״ל דה״פ מידי ציבעא גרים אפי׳ כולה תכלת נמי מצוה להקדים לבן מדקתני בברייתא דלעיל מצוה להקדים לבן לתכלת הואיל ורוב טליתות לבנות הן וכן פרש״י ונפקא מינה במה שפרש״י לקמן אינו פוטר אלא מינה דהשתא שאין לנו תכלת מ״מ צריך לצבוע הציצית מצבע הטלית ור״י מפרש פי׳ אחר לקמן טלית אינו פוטר אלא מינה בדאמר רבא לקמן כתיב הכנף מין כנף וכתיב צמר ופשתים הא כיצד צמר ופשתן כו׳: מידי ציבעא גרים וכו׳ פי׳ הצבע של תכלת שבטלית גרים להקדים תכלת ללבן כיון דאיירי ברוב טליתות שהן לבנות ומין כנף שהוא לבן קודם לתכלת לעולם יש לנו לומר שהתכלת מאוחר ואין לפרש מידי ציבעא גרים להיות נקרא מין כנף ורוצה לומר דאפי׳ בטלית של תכלת נקרא לבן מין כנף לפי שהקדים הכתוב הא ליכא למימר דהא אמרינן לקמן טלית אין פוטר בה אלא מינה ופי׳ מין צבע ירוק לירוק ואדום לאדום. תו״ח: ו] צריך לקשור על כל חוליא לאו דוקא אלא מלבד קשר שאחר הגדיל שהוא נקרא קשר העליון לפי שאדם מגביה ידו עם ציציותיו וצריך קשר אחר סמוך לטלית ובתוס׳ אחרות לאו דוקא על כל חוליא דמהכא לא שמעינן זה אלא כלומר צריך לקשור קשר אחר מלבד הקשר שלאחר הגדיל דצריך הוא לקשור אחר הגדיל ומדאמרי בני רבי חייא שמעינן דמלבד אותו קשר סמוך לגדיל צריך קשר אחר סמוך לכנף דאי ס״ד לא צריך כו׳ שהרי עתיד להתיר וליפול והוי הקשר כמאן דליתיה ובעינן קשר כדמוכח רבא בסמוך ש״מ קשר עליון דאורייתא: ז] הקדים לבן אין תכלת מעכבתו ואין צריך לפסוק אלא יתן תכלת אחריו הא פשיטא דהא דינא הכי להקדים לבן ומאי: ח] נמי דמתני׳ הקדים קתני:

מסורת הש״ס

א) [עי׳ תוספות נזיר כד: ד״ה אמר שמואל כו׳ פירוש על זה], ב) קדושין לו: וש״נ, ג) תוס׳ פרה פי״ב ה״ב לעיל לה:, ד) [לקמן לט.], ה) דהלי מתני׳ ס׳, ו) ולאיבעיא נמי. נ״ק, ז) לסדין בלילית להכי. נ״ק, ח) עד. נ״ק, ט) של מוקפין, נ״ק, נ״ל מקלתן וכ״ל מוקפין מעיקרא הוו וכו׳ רש״א וכמשמעות גרדומים מקלתן הוה איהו עליון, י) ותכלת אע״ג דשל למר הוי מלוה להקדים לפשתן טפי הס״ד. נ״ק, כ) גי׳ רש״א מקדים, ל) נ״ק, מ) וי״ת דלי. נ״ק, נ) עי׳ בהגהת״ס, ס) כי ליפשרי אחד מד׳ אכתי קיימי תלתא אבל אחד תו לא קאי. נ״ק ונירפא רש״ק כשיש עוד ד׳, ע) [לקמן לט:], פ) נ״ל שמוכיח כן כו׳. נ״ק.

◆

הגהות הב״ח

(א) רש״י ד״ה אריוך וכו׳ דינא הס״ד ואח״כ מ״ה לסדין בציצית להכי:

◆

שיטה מקובצת (המשך)

ט] לבן כדקתני ברישא דלעיל ומצוה להקדים לבן לתכלת כו׳ טליתות לבנות הן ומין כנף הס״ד והשאר נמחק: י] נפסקו הפתילין של ציצית: יא] כדי לענבן כל שמונה: יב] עוביין הוו קשים למיענבי הס״ד: יג] דקים הוי כשרים: יד] דמינכרא מצוותייהו טפי: טו] תכלת כשר צריך לקשור על כל חוליא וחוליא מפרש לקמן כשיקרים חוט של גדיל שלש פעמים צריך לעשות קשרים דאי ס״ד אין צריך לעשות קשר אלא למטה לסוף הגדיל הא דאמרי בני רבי חייא גרדומי תכלת כשרין (בהדי) אמאי: טז] קצת מן הפתיל הסמוכים לגדיל משתרי: יז] משתרי כל הגדיל ואין שם גדיל כלל ואמאי כשרים: יח] ובגרדומין דוקפי הוו איהו עליון ורבא לית ליה הא דפרישה לעיל דבעי גרדום שיעור עניבה: יט] בציצית גליון וי״מ ולכך נקט סדין ולא בטלית צמר לבנה דמצוה לאקדומי בלבן כו׳ לפי דהתכלת הוי שפיר מינה לטלית צמר דאטו ציבעא גרים לה כדפריך לקמן וקשה דעדיין לא ידע הך פרכא ועוד דלקמן ניחא דרוב טליתות לבנים וזה צבוע פריך שפיר אטו ציבעא גרים אבל הכא גבי תכלת יש לנו לומר דציבעא גרים לכך נראה דנקט סדין דמסתמא הוא לבן ואי נקט שאר טליתות היה לנו לפרש לבנה. תו״ח: כ] משמע דמ״מ בעינן שישארו או התכלת או הלבן שלימים ואי: כא] שמא פי׳ דשמא הן שלשתן מצד אחד ובצרי להו ששה דלדידהו ודאי איכא היכרא שהיו משני צבעים וידוע שאחד מן הצבעים קיים אם כן אינם מצד אחר. תו״ח: כב] מעיקרו. עיין הרא״ש הלכות ציצית:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com